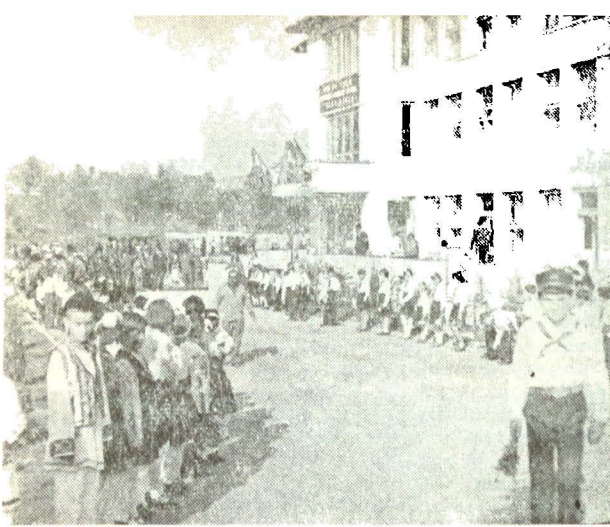


Slătioara, 1982

O casă

a



Inchipuiți-vă că l-ați vedea pe George Constantin stînd amical de vorbă cu Prospero, pe Victor Rebengiuc luîndu-se la ceartă cu personajul său Caliban, pe Mitică Popescu la braț cu personajul său Năiță Lucean din spectacolul Niște țărani...

Asemenea lucruri, veți spune, se petrec numai în basme. Ei bine, am fost martorul unei asemenea minuni. L-am văzut adică pe Mitică Popescu la braț cu Năiță Lucean, în satul de baștină al personajului, acolo, în ținutul cu arome de lut străvechi al județului Vîlcea... Mă afluam la Slătioara de cîteva minute și admiram clipa și clipele acestei așezări. Era un sentiment de sărbătoare pe toată zarea, oamenii veneau din sate și cîtune apropiate, pe lângă apa Cernei (Cerna Slătioarei, desigur!), îmbrăcați în straie de sărbătoare cusute pe lavița de acasă,

cum se îmbrăcau, de bună-seamă, oamenii de prin acele locuri și în urmă cu o sută de ani... Și deodată, printre ei, iată-l pe Mitică Popescu, la braț cu personajul său din Niște țărani (spectacol aflat în repertoriul Teatrului Mic)... Poate mi se pare, mi-am spus, îndreptîndu-mă grăbit spre un splendid edificiu care urma să fie inaugurat peste cîteva minute: o casă de cultură a țăranilor, cu două niveluri, dotată, după cite auzisem pe drum, cu toate elementele de care dispune azi tehnica modernă.

După ce panglica inaugurală a fost tăiată, intrînd în clădirea primitoare și încă mirosînd a proaspătă tencuială, am văzut ceea ce niciodată n-aș fi putut crede că voi vedea. Sala de spectacole, în care intraseră înaintea mea Mitică Popescu și Năiță Lucean, era... sala Teatrului Mic din București. Nu, nu glumesc. Același

UN MINUT CU DINU SĂRARU

— Cu ce sentimente priviți inaugurarea Casei de cultură aici, la Slătioara?

— Cu sentimentul că neam de neamul nostru n-a visat așa ceva, și totuși... am visat.

— Mi se pare într-adevăr un vis, această sală de teatru...

— Da... da... ei, din viața lor de oameni foarte săraci, visau tot timpul la un teatru. Dar nu visau chiar la un teatru profesionist. Acum îl au... Își pot materializa toate fanteziile. O fantezie tea-

trală au! O fantezie prodigioasă... s-au pictat pe zidurile bisericii, sfinții luînd chipurile lor, împreună cu nevestele lor... cu Ioana, cu Maria de mină, îmbrăcați în costume gorjenești, călări pe cai, și caii cu cozile înno-date...

— Ce fel de teatru ați dori să fie profesat în această sală?

— Ideea a fost să facem aici experiența unei case de cultură a țăranilor. Consiliul Culturii și Educației Socialiste a preluat această inițiativă cu foarte multă generozitate: s-a hotărît ca teatrele profesioniste din Petroșani, Pitești, Craiova și Teatrul

Mic din București să prezinte o dată pe lună un spectacol în această sală, care, după cum vedeți, este de invidiat chiar pentru unele teatre din centre urbane.

— Ce va însemna pentru viața locuitorilor din Slătioara o stațiune permanentă de teatru profesionist?

— S-ar putea să însemne mult, pentru că ei au o disponibilitate spirituală cu totul specială. Și cred că vor reacționa foarte bine. Sînt buni spectatori de teatru. Ei înșiși, cum v-am spus, sînt mari actori de teatru în viața de toate zilele. Și oricînd sînt gata să intre într-un dialog cu cultura cultă.

de cultură țăranilor



Anda Călugăreanu și Leopoldina Bălănuță

dimensiuni, aceleași intimitate, ca o locuință a spiritului... Sigur, nu putea fi vorba de un fenomen de telechinezie, sala de spectacole a Teatrului Mic se află și azi la București... Dar, iată-l, sincer emoționat (și cum să nu fie?), pe scriitorul Dinu Săraru, fiu al satului, venit să se bucure, alături de ai săi, de această împăspărire petrecută în vatra satului. Atunci m-am gândit că s-a petrecut ceea ce era firesc să se petreacă: Dinu Săraru a dus cu el la București, în cărțile sale, universul Slătioarei. Oamenii din Slătioara, la rindul lor, au ținut să aducă în comună universul în care muncește Dinu Săraru la București, acest schimb ducând la o reală osmoză spirituală.

Întrați în conștiința literaturii române prin romanele și povestirile lui Dinu Săraru, oamenii din Slătioara nu sînt niște anonimi. În ținutul lor, în județul Vilcea adică, ei sînt cunoscuți printre cei mai buni crescători de animale. Primăria,

tovarășa Natalia Romcescu, o tîndră inteligentă și hotărîtă să-și mute gîndurile în faptă, ne asigură că deși pămîntul de pe aceste meleaguri are „gradul cinci de fertilitate”, producțiile la griu și porumb au fost în acest an foarte bune. „Oamenii din Slătioara merită acest lăcaș cultural”, ne spune ea, cu gîndul la cele peste 300 de locuri ale sălii de spectacole, la expoziția permanentă de produse artistice și obiecte de uz casnic din ceramică, la cabinetul de științe sociale și la cercurile științifice care vor fi găzduite la etajul I al clădirii, la biblioteca de la etajul II, care are aproape 6000 de volume și, deja, 428 de cititori.

Momentul culminant din spectacolul inaugural l-a constituit fragmentul din Niște țărani: pentru prima dată, personajele din viață se întâlneau cu cele de pe scenă.

Paul TUTUNGIU

— Care sînt numele care trebuie reținute azi în carnetul de reporter, la inaugurarea casei de cultură a țăranilor?

— Trebuie reținută în primul rînd energia cu care Comitetul județean de partid a susținut această inițiativă și a materializat-o. În al doilea rînd, căldura cu care trupa Teatrului Mic s-a angajat să patroneze artistic această inaugurare.

— Și oamenii de aici?

— Oamenii de aici? Aproape toți au participat la înălțarea acestui edificiu.

— Și contribuția lui Dinu Săraru?

— E că sînt de aici.

— Ce spectacol va inaugura azi sala teatrului?

— Un spectacol de poezie și muzică susținut de mari actori ca Leopoldina Bălănuță, Irina Răchiteanu, Mitică Popescu, Carmen Galin, Valeria Seciu... Nu trebuie să-i uităm nici pe Constantin Dinescu, Nicolae Dinică, Nicu Alifantis, Gheorghe Visu, Dinu Manolache și, mai ales, pe Anda Călugăreanu. Vor fi și momente vesele, cu Alexandru Arșinel, și muzică populară, dinată de Benone Sinu-

lescu și Maria Dragomiroiu, precum și „muzică tîndră”, interpretată de Cornelia Șarpe și Maria Nagy, acompaniate de formația „Litoral”. Forțele județene (Corul cadrelor didactice și taraful din Rîmnicu Vilcea, precum și alte formații locale laureate în Festivalul național „Cîntarea României”) au ținut de asemenea să onoreze evenimentul cu prezența lor. După acest spectacol...

— ...va rula un film, cu aparatura destinată benzilor de 16 mm. Cum se numește pelicula?

— Bineînțeles, Clipa.

P. T.